

Nr 188.

Ankom till riksdagens kansli den 3 juni 1921 kl. 7 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion i fråga om bestridandet av kostnaderna för lokal och betjäning vid vissa telefonstationer.
(4:de avd.)

I en inom andra kammaren väckt motion (nr 249) hava herrar *I. Vennerström* och *E. Hage* hemställt, att riksdagen måtte besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att Kungl. Maj:t måtte låta utreda, huruvida och i vilken utstäckning det må bestämmas, att telegrafverket skall bestrida kostnaden för lokal och betjäning vid sådan växelstation, där detta enligt nu gällande bestämmelser ej är fallet.

I fråga om de skäl, motionärerna anfört till stöd för sin framställning, får utskottet hänvisa till motionen.

Beträffande ifrågavarande motion har utskottet erhållit från telegrafstyrelsen i vederbörlig ordning införskaffat yttrande av i huvudsak följande innehåll:

Motionen hade samma syfte, som den av Herr Persson i Fritorp väckta motionen nr 203 i Andra kammaren vid 1919 års riksdag.

Enligt av telegrafstyrelsen gjord utredning bekostade för närvarande abonnenterna själva växlingen vid 1,912 växelstationer med ett sammanlagt abonnentantal av 33,112 stycken. Dessa abonnenter erlade, enligt uppgifter, som lämnats från de skilda stationerna, för växlingen sammanlagt omkring 1,200,900 kronor för år eller per abonnent kronor 36:24. Om telegrafverket ålades att med bibehållande av nuvarande abonnemangsavgifter bestrida hela växlingskostnaden, skulle sålunda minst nämnda belopp erfordras. Som styrelsen i sin ovannämnda skrivelse den

11 april 1919 anført, vore det mer än troligt, att denna kostnad skulle avsevärt ökas, om telegrafverket skulle övertaga skötseln av dessa stationer.

Emellertid finge man vid bedömandet av denna fråga taga hänsyn till att abonenterna vid nu ifrågavarande växelstationer från och med den 1 oktober 1920 erlade lägre abonnemangsavgift än abonenterna vid sådana stationer, där telegrafverket bestrede växlingskostnaden. I lägsta abonnemangsklassen, till vilken det långt övervägande flertalet abonnenter vid sådana stationer hörde, vore abonnemangsavgiften sålunda 30 kronor lägre för år för dessa än för motsvarande abonnenter vid de stationer, där telegrafverket bestrede växlingskostnaden. I de högre abonnemangsklasserna vore skillnaden än större.

Under sådana förhållanden hade obestriddigen abonenterna vid dessa stationer redan nu ett bidrag av minst 30 kronor för abonnent till bestridande av växlingskostnaderna eller i medeltal 82,8 % av dessa kostnader. Som motionärerna icke syntes vilja ifrågasätta, att hela denna kostnad nu skulle övertagas av telegrafverket, torde således de av dem framställda önskemålen, i vad de avse telegrafverkets bidrag, redan vara i mycket hög grad tillgodosedda.

*Utskottets
yttrande.*

Såsom av motiveringen till ifrågavarande motion framgår, utgör syftet med densamma, att åt den personal, som för närvarande tjänstgör å de mindre telefonstationer, där abonenterna själva bestrida växlingskostnaderna, bereda en tryggare och ekonomiskt bättre ställning än som för närvarande är fallet. För sådant ändamål borde enligt motionärernas mening staten helst helt eller åtminstone till så stor del, som vore nödvändig för att rimliga arbets- och avlöningsförhållanden skulle kunna tillförsäkras denna personal, övertaga ansvaret för densammas avlöande. Även om i vissa fall en dylik åtgärd ur social synpunkt vore önskelig, måste dock utskottet motsätta sig att så sker, och får utskottet i detta hänseende hänvisa till vad telegrafstyrelsen härutinnan anført. För egen del vill utskottet framhålla, hurusom på grund av de olikartade lokala förhållanden, varunder ifrågavarande personal utövar sin uppgift, det måste hållas för sannolikt, att ett överflyttande på staten av skyldigheter att sörja för dess avlöande skulle visa sig vara förenat med stora svårigheter vid det praktiska genomförandet. Säkerligen skulle en sådan förändring också komma att medföra betydande kostnader för statsverket och således i viss mån motverka den fortsatta utbredning av telefonnätet inom landet, som jämväl måste anses vara ett betydelsefullt samhälleligt önskemål.

Under åberopande av vad utskottet sålunda anfört, får utskottet hemställa,

att herrar Vennerströms och Hages ifrågavarande motion icke må av riksdagen bifallas.

Stockholm den 3 juni 1921.

På statsutskottets vägnar:

S. H. KVARNZELIUS.

Närvarande: se under utlåtandet nr 185.
